

„FIGYELŐ”

UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

Haladás

Lap:

Megjelent:

1949 APR 28



Stella Adorján: Sorbaálltam Budapestben

Büszkén dagadó szívvel jelentem: tegnap sorban álltam Budapestben. Igazi világváros lettünk! Eddig némi irigységgel olvastam a lapokban, hogy Londonban sorban állnak tojásért és tejért, Newyorkban nylonharisnyáért, Párisban vajért, Rómában cukorért. Mi lemaradtunk. Szegény pestinek nincs meg a belevő feladat sorbanállása... amíg aztán tegnap mi is beléptünk a modern városok sorába. No de tartsunk sort.

Budára igyekeztem és a 12-esre akartam felszállni. A Rákóczi-úti megállónál két kalauz fogadott. Az egyik rámutatott egy krétával megrajzolt vonalra:

— Tessék odaállni! Örömmel konstatáltam, hogy iskolásként fogunk játszani. Milyen kedves figyelem a Beszkártól, hogy gondoskodik a várakozók szórakozásáról. Gyermekkorom óta nem játszottam ilyesmit, miután azonban tagja vagyok a MHK mozgalmának, ugrásra készen gyorsan fellábra álltam.

— Nem erről van szó. — mondotta a kalauz. — Tessék sorbaállni.

Egyedül bajos sorbaállni. Éppen ezért nehezen találtam meg a helyemet. De nem sokáig kellett várnom. Pár másodperc múlva esinos hölgy libegett elém. Tiszta tavasz. — sóhajtottam és mustrálni kezdtem.

— Tessék sorba állni. — mondotta neki is kedvesen a kalauz és a hátam mögé állította.

Igy nem szemlélhettem többé a nőt, mire felkerekedett bennem a lovagias szellem.

— Atadom helyemet a hölgynek — mondtam gálánsul és mögéje álltam.

De a nő nem hagyta magát. — Nekem ne tessék adni a helyét. — felelte sértődötten. — Nem vagyok hadirokkant, sem leendő anya.

Miután láttam, hogy ismeri

a szabályt, nem vitatkoztam vele. De már is jött lihegve a harmadik utasjelölt. Százkilós, mérges ember.

— Mi az, még nem jön a busz? — kiáltozta mérgesen. — Azóta már gyalog Budán lennék!

Ez csak Szabó Miklós lehet, a távfutó, gondoltam magamban.

Sámlival érkezett a negyedik utas.

— Igaz, hogy itt lehet sorbaállni? — kérdi izgatottan.

Letélepedett a sámlira.

— Évek óta nem álltam sorba. — mesélte. — Most aztán azt hallottam, hogy megnyílt a sorbaállítás. Ezért jöttem. Nagy érzés, ennyi idő után.

Közben a kínos várakozással eltelt legalább másfél perc és befutott a tizenkettes. Miután csak tizenhat üres hely volt az autóbuszban, mi pedig időközben hat főre szaporodtunk, gyors léptekkel rohamoztuk meg a kocsit.

— Rémes a közlekedésünk. — állapította meg a molett hosszútávutó. — alig jut két ülőhely egy emberre és azok közül is csak az egyik van menetirányban.

Ebben a pillanatban egy másik tizenkettes kanyarodott mögém. Esőkabátos fiatalember szaladt utána, pont elérte és felugrott rá. Szánakozva bámultunk rá:

— Szegény fiú! Ennek még abból a néhány másodpercenyi sorbanállásból sem jutott.

Sorbaálltam az autóbusznál...

Ugy kezdődött a vasárnap, mint egy novella: ragyogóan sütött a nap és Budáról virágillatot hozott át az enyhe szél. Az emberek vidámak voltak, különösen Huba, a házapostol. Ragyogó arccal szaladt a folyosón, kezeit lóbálva futott és eltűnt a lépcsőházban.

„Biztosan az amerikai rádiót halgatta, attól ilyen jókedvű” jegyezte meg Birkás, aki két gyerekével sétálni indult.

„Persze az lehet”, bólintott Takács „az vidám dolog. En is mindig a hasamat fogom a röhögéstől, ha hallgatom.”

Lassú léptekkel megindult az autóbusz megálló felé.

Hirtelen eszébe jutott, hogy a Világosság című újság kampányt indított, hogy az utasok álljanak sorba az autóbusz megállónál.

„Persze!” — gondolta — „mint a moszkvaiak a trolleybusznál. Pár év és nekünk is lesz trolleybuszunk. Be kell gyakorolni.”

Körülnézett. A megállónál, a járda szélén egy alacsony kőpöcs ember állott. Vörös arca volt, cigarettázott és időnként maga elé köpött. Takács a háta mögé állott. A vörösképi kissé visszafordult, megnézte, aztán újból köpött egyet.

Takács elgondolkodott. „Jó lenne, ha még egy utas érkezne. Két ember az még nem sor.”

„Mondja, mit akar?” — fordult hirtelen hátra a vörösképi — „mit áll itt a hátam mögött?”

Takács zavarba jött.

„De kérem! En nem a maga háta mögött állok, hanem...”

„Letagadja?” — vágott közbe a vörösképi. — „Letagadja?” Talán zsebtolvaj maga? Fényes nappal?”

„Nem vagyok zsebtolvaj! Sorba álltam!”

„Sorba áll? Hol van itt sor?”

Takács belátta: valóban sor sehol sincs.

„Hát akkor? Mondja, ez a maga maníája?”

„Az autóbuszra akartam...”

„Az autóbuszra? Hülyeség! Csak sorba tud autóbuszra várni?”

„De...”

„Jó, jó apuskám! Lebukott. Hordja el magát! Köszönje a jó szívének, hogy nem adom át a rendőrnök. Na, iszkiri!”

Takács maga sem tudta hogyan és miért, elindult. Pár lépés után visszafordult és látta, hogy a vörösképi egy nőnek magyaráz és feléje mutat. Erre dühöngve elindult gyalog a Fővárosi Könyvtár felé, ahol meg akarta nézni a szovjet karikatúra kiállítását. Felőrai gyaloglás után ért oda a Szabó Ervin-térre. Még mindig dühös volt, azért megállt és rágyujtott. A nap sütött, gyerekek sétáltak fiatal mamáikkal a Múzeum-kert felé. Takács lassan megnyugodott.

„Meg kell nevelni az embereket! Ilyen kiállításokon, előadásokon”.

Eldobta cigarettáját és elindult a könyvtár vasrácsos bejárata felé. „Ezek a gyerekek már másfajta lesznek. Természetes lesz számukra az önfegyelem, a rend.” — lúzte tovább gondolatait.

Aztán megtorpant a vasrács előtt. Zárva volt! Körülsétálta a kiugró bejáratot. Nem, nem tévedés! A szovjet karikatúra kiállítás csak HÉTKÖZNAP DELELŐTT áll a közönség rendelkezésére. Kilencetől kettőig. Amikor mindenki dolgozik. Különösen azok, akiket ez érdekel.

Takács megrázta az öklét és elindult a Kálvin-tér felé. Látta az autóbusz közeledtét, az utolsó métereket futva tette meg. Egy kis csoportosulásba futott bele, lesodort egy gyereket a lábáról és oldalba vágott egy férfit.

„Orült”, hallotta „nem tudja, hogy az autóbusz megállónál sorba kell állni?”

Magas, vállas fiatalember mondta, szemrehányóan nézett rá, aztán odafordult egy fiatal lányhoz: „Rémesek az emberek, ilus! Mennyi bajunk lesz még velük, amíg átneveljük őket...”

Lenkei Lajos

385.87
Világosság
Stella Adorján

S-ZABADSÁGHARCOS

Lap:

Megjelent:

1949 APR 21

Szabadságharcos
1949 apr 21

385.87